

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Ladislava Hejtmánka a soudkyň JUDr. Naděždy Treschlové a JUDr. Hany Kadaňové ve věci žalobce: **J. K.**, zastoupen Mgr. Monikou Zatloukalovou, advokátkou, se sídlem Veleslavínova 133/7, Olomouc, proti žalovanému: **Ministerstvo financí**, se sídlem Letenská 15, Praha 1, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 8. 2017, č.j. MF-7357/2017/1603-3/2024,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

- [1] Žalobce se žalobou podanou u Městského soudu v Praze domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 8. 2017, č.j. MF-7357/2017/1603-3/2014 (dále též „napadené rozhodnutí“), kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy, Odboru dopravních agend ze dne 17. 1. 2017, č.j. MHMP 71817/2017, sp.zn. S-MHMP 792082/2015 ODA-TAX (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), jímž byla žalobci uložena pokuta ve výši 50.000 Kč za porušení cenových předpisů podle ustanovení § 16 odst. 1 písm. b) zákona č. 526/1990 Sb., o cenách, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o cenách“), a toto rozhodnutí bylo potvrzeno.
- [2] Žalobce v podané žalobě namítal, že napadené rozhodnutí je neodůvodněné, je v rozporu se zásadami správního řízení a že nebyly vypořádány všechny jeho námitky. Namítal, že již od počátku řízení uváděl, že došlo k poruše na taxametu ve vozidle, což dokládal dokladem o opravě taxametu a kopií knihy taxametu. Dle žalobce se jednalo o špatné načítání konstanty. Uvedl, že až po dojezdu zjistil, že omylem na začátku přepravy zapnul na taxametu jinou sazbu; zobrazená částka na taxametu byla podstatně nižší, než je částka stanovená nařízením č. 20/2006 Sb. hl. m. Prahy. Uvedl, že se magistrátu omluvil a následně mu zaslal vyčíslený údajný neoprávněný prospěch ve výši 268 Kč na bankovní účet. Postup správního orgánu I. stupně tak byl dále dle žalobce v rozporu s principem dobré správy.

Shodu s prvopisem potvrzuje: M. V.

Rovněž pak označil za neodůvodněné, že bylo přihlíženo k jeho dřívějšímu správnímu deliktu z roku 2004.

- [3] Žalobce dále namítal, že žalovaný se nesprávně a nedostatečně vypořádal s jeho námitkou týkající se použití cizího jazyka cestujícími, kteří mají být zaměstnanci Magistrátu hl. m. Prahy, resp. předstíráním, že jsou cizinci. Namítal, že možnost použití cizího jazyka cestujícími figuranty byla do právního řádu zakotvena až novelou zákona č. 111/1994 Sb., o silniční přepravě, ve znění pozdějších předpisů, a to s účinností od 4. 10. 2017, což dle žalobce činí kontrolu ze dne 7. 5. 2015 nezákonnou.
- [4] Dále namítal, že správní orgány opírají svá rozhodnutí výhradně o výpověď svých svědků a těmto výpovědím dávají nedůvodně přednost. Dle tvrzení žalobce správní orgány pouze konstatují, že záznam o přepravě je nerozhodný a důležitá je pouze požadovaná částka. Namítal, že v souvislosti s ručně vypsáním dokladem o zaplacení měl a mohl být proveden jeho výslech.
- [5] Žalobce dále poukázal na skutečnost, že cestující nebyli schopni popsat trasu jízdy; že v oznámeních o poskytnuté přepravě bylo škrtno a že v něm chybí údaj o provedené opravě; že bylo u pana R. škrtno u čísla dokladu o zaplacení a obchodního jména taxikáře, u pana D. bylo škrtno u obchodního jména. Namítal, že rovněž nebyl vysvětlen rozpor, proč cestující uvádějí, že na taxamtru byla vidět částka 510 Kč, ačkoliv doklad o zaplacení zní na částku 55 Kč. Cestující rovněž neuvedli sazbu použitou na taxamtru, která je významná pro výslednou cenu zobrazenou na taxamtru. V této souvislosti žalobce odkázal na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 1. 9. 2017, č.j. 3 Af 5/2015-60. Nadto žalobce poukázal na to, že správní řízení bylo vedeno dva roky, a to ačkoli nebylo provedeno žádné dokazování.
- [6] Závěrem pak žalobce namítal, že se správní orgány nedostatečně vypořádaly s odůvodněním výše uložené pokuty. Uvedl, že sankce je nepřiměřeně a neodůvodněně přísná, přičemž je pro něj likvidační. Uvedl, že její správní orgány nevyzývaly, aby doložil své majetkové a výdělkové poměry; v takové situaci tedy tyto poměry měly dle žalobce stanovit odhadem. Dále uvedl, že s ohledem na rozhodovací praxi žalovaného bývá v případech, kdy se jedná o první porušení cenových předpisů ze strany dopravce, ukládána pokuta maximálně ve výši 100 násobku neoprávněného majetkového prospěchu. Pokuta uložená žalobci se této praxi vymyká, aniž by byl takový postup řádně odůvodněn. K tomuto okruhu námitek žalobce odkázal na rozsudky zdejšího soudu č.j. 10 Af 61/2010-40 a č.j. 9 Af 21/2014-52. Rovněž pak k žalobě doložil své majetkové a životní poměry.
- [7] Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě navrhoval její zamítnutí. K námitce týkající se poruchy taxamtru žalovaný uvedl, že i v případě, že by byl předmětný nesoulad (stvrzenka č. 01238 na částku 55 Kč, délka trasy 9,6 km vs. skutečná vzdálenost 5,7 km) způsoben skutečně poruchou taxamtru, nijak to neodůvodňuje jednání žalobce, který po cestujících požadoval 500 Kč, nikoliv 55 Kč v souladu se stvrzenkou, kterou v řízení předložil. Dle žalovaného tak žalobce zcela vědomě účtoval jinou částku, což nelze omluvit ani tím, že údajně omylem přepnul taxametr na jinou sazbu. Dále uvedl, že porušení cenových předpisů překročením maximální stanovené ceny bylo v řízení řádně a spolehlivě prokázáno svědeckými výpověďmi, neboť všichni svědci vypověděli, že po ukončení jízdy byla na taxamtru zobrazena částka 510 Kč.
- [8] K námitce ohledně použití cizího jazyka žalovaný uvedl, že v době, kdy cestující ve voze vykonávali předmětnou jízdu, tak se nejednalo o úkon ve správním řízení, ani v tuto dobu

Shodu s prvopisem potvrzuje: M. V.

neprobíhala kontrola ve smyslu zákona č. 255/2012 Sb., o kontrole (kontrolní řád), ve znění pozdějších předpisů. V této souvislosti žalovaný odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 11. 2005, č.j. 2 Afs 104/2005-81.

- [9] K námitkám týkajícím se dokazování žalovaný odkázal na stejný rozsudek s tím, že povinností svědků je vypovídat pravdivě a nic nezamlčet. Na rozdíl od dopravce, který se teoreticky může nepravdivými výpověďmi zbavit hrozící sankce, by si však svědci nepravdivou výpověď naopak hrozbu sankce či trestního stíhání přivodili. K námitce, že nebyl žalobce vyslechnut, žalovaný uvedl, že provedení důkazů závisí na úvaze správního orgánu, přičemž na základě uskutečněných svědeckých výpovědí neměl správní orgán I. stupně nejmenších pochyb, že přeprava byla uskutečněna tak, jak svědci uvedli, resp. jak je uvedeno v oznámení cestujících o poskytnuté přepravě a v protokolu o cenové kontrole. Výslech žalobce tak nebyl shledán potřebným a účelným. Nadto žalovaný uvedl, že žalobce měl jako účastník řízení možnost vyjádřit se ke všem okolnostem jízdy (včetně ručně psané stvrzenky) a měl možnost být účasten i výslechů svědků. Dále žalovaný konstatoval, že v oznámení o poskytnuté přepravě je trasa přepravy ve všech třech případech dostatečně specifikována; všichni svědci pak shodně uvedli počátek a cíl cesty.
- [10] Ke škrtnutí v oznámení o poskytnuté přepravě žalovaný uvedl, že se ve dvou případech jednalo o úpravu údaje, zda bylo obchodní jméno na vozidle taxislužby viditelné a čitelné, což je údaj, který nehrál v předmětném řízení žádnou roli. Nadto došlo k opravě ve prospěch žalobce. K rozporu mezi obsahem stvrzenky (částka 55 Kč) a výpovědí cestujících (částka 510 Kč) žalovaný uvedl, že rozhodující je to, jakou částku řidič po cestujících fakticky požadoval. Nadto žalobce cestujícím figurantům stvrzenku z taxamtru ani nevydal, na místo toho vydal ručně psanou stvrzenku se smyšleným obchodním jménem dopravce.
- [11] K odkazu na rozsudek Městského soudu v Praze č.j. 3 Af 5/2015-60, žalovaný uvedl, že se v daném případě jednalo o skutkově zcela odlišný případ, kdy řidič hned během kontroly uvedl, že přeprava proběhla v jiné trase, než uváděli cestující figuranti, přičemž délka této trasy dle názoru městského soudu odpovídala účtované částce za poskytnutou přepravu. Dle městského soudu v tomto případě nebyl prostor to, aby si řidič cestu v požadované délce dodatečně vymyslel. Žalovaný uvedl, že v nyní posuzovaném případě však žalobce žádnou alternativní trasu, která by odpovídala účtované částce ve výši 510 Kč, neuvedl. Žalovaný shrnul, že žalobce si musel být vědom toho, že částka 500 Kč neodpovídá ujeté vzdálenosti 5,7 km.
- [12] K námitkám ohledně uložené pokuty žalovaný uvedl, že její výše odpovídá zákonným kritériím dle ustanovení § 17 odst. 2 zákona o cenách. K argumentaci správní praxí uvedl, že tato již byla překonána, když v současné době je možné uložení, resp. snížení uložené pokuty na stonásobek majetkového prospěchu pouze tehdy, jednalo-li se o první porušení cenových předpisů a provozovatel taxislužby uznal své pochybení, resp. se ke svému nezákonnému jednání doznal, což se v daném případě nestalo. K přiměřenosti uložené pokuty odkázal na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 2. 2012, č.j. 3 As 25/2011-68, ze dne 19. 12. 2013, č.j. 6 As 64/2013-66, a ze dne 3. 6. 2015, č.j. 6 As 266/2014-41. Konstatoval, že žalobce v průběhu řízení nepředložil žádné doklady týkající se jeho omezených majetkových poměrů, přičemž v průběhu řízení nevyšly najevo žádné skutečnosti, které by na likvidační charakter uložené pokuty mohly ukazovat.

- [13] Z obsahu spisového materiálu předloženého žalovaným správním orgánem vyplynuly následující, pro rozhodnutí ve věci samé, podstatné skutečnosti:
- [14] Z oznámení o poskytnuté přepravě, která vyplnili 3 cestující, vyplynulo, že dne 7. 5. 2015 byla mezi 14:13 až 14:33 hod. uskutečněna jízda žlutým vozem taxislužby tov.zn. Š. S., SPZ: X, obchodní jméno: J. K., na trase hotel I. (ul. P. 43/30, P. 1) – hotel A. (ul. K. K. 534/22, P. 9). Jízda probíhala v anglickém jazyce. V oznámeních je uvedeno, že na taxamtru byla po skončení jízdy uvedena částka 510 Kč, řidič po cestujících požadoval částku 500 Kč, která mu byla poskytnuta. Cestujícím rovněž vydal stvrzenku ev. č. AX 2715 na částku 500 Kč s otiskem razítka TAXI PRAHA, Trojická 20, Praha 2.
- [15] Z protokolu o kontrole č. C/20150708/1/Ht, ze dne 7. 5. 2015, vyplývá, že kontrolní pracovník zapsal skutečnosti zjištěné z právě proběhlé kontrolní jízdy. Žalobce kontrolnímu pracovníkovi předložil záznam o přepravě č. 01238 na částku 55 Kč, zachycující jízdu téhož dne od 13:10 do 13:33, vzdálenost 9,6 km, s ručně vepsaným místem nástupu P. a místem výstupu K. K.
- [16] Proti kontrolnímu protokolu podal žalobce dne 1. 6. 2015 námitky vztahující se zejména k poruše taxamtru. Námitky byly dopisem kontrolního orgánu ze dne 18. 6. 2015, č.j. MHMP 1055267/2015, zamítnuty.
- [17] Dne 12. 4. 2016 vydal správní orgán I. stupně pod č.j. MHMP 637967/2016 příkaz o uložení pokuty, kterým byla žalobci uložena pokuta ve výši 50.000 Kč za porušení zákona o cenách. V rámci příkazu se správní orgán dále vyjádřil k poruše taxamtru a ke způsobu jeho obsluhy při přepravě. Dne 28. 4. 2016 podal žalobce proti příkazu o uložení pokuty odpor. Z evidence MHMP následně vyšlo najevo, že žalobce dne 2. 5. 2016 na účet MHMP uhradil neoprávněně získaný majetkový prospěch ve výši 268 Kč.
- [18] Následně správní orgán předvolal k podání svědecké výpovědi cestující pana J. D. (výslech proveden dne 2. 11. 2016), pana F. R. a paní N. M. (výsledky provedeny dne 14. 12. 2016). Ústní jednání proběhlo vždy za účasti žalobce. Správní spis obsahuje protokoly o výslechu uvedených svědků, v nichž jsou v podstatě zopakovány skutečnosti uvedené v oznámeních o poskytnuté přepravě ze dne 7. 5. 2015, či svědci na tato oznámení výslovně odkázali.
- [19] Rozhodnutím ze dne 17. 1. 2017, č.j. MHMP 71817/2017, sp.zn. S-MHMP 792082/2015 ODA-TAX, bylo rozhodnuto tak, že žalobce jako dopravce porušil cenové předpisy podle ustanovení § 16 odst. 1 písm. b) zákona o cenách tím, že dne 7. 5. 2015 jako řidič taxislužby nedodržel při prodeji úředně stanovenou cenu a účtoval za poskytnutí taxislužby vozidlem taxislužby Š. S., SPZ: X, na trase od hotelu I. (ulice P. 43/30, P. 1), přes nábreží L. S., T. tunel, R. nábreží, ulice U R., S., Č., D. k hotelu A. (ulice K. K. 354/22, P. 5) v čase 14:13 – 14:33 hodin (vzdálenost cca 5,8 km) částku 500 Kč, přestože podle ustanovení § 5 odst. 2 zákona o cenách, v návaznosti na nařízení č. 20/2006 Sb. hl. m. Prahy, o maximálních cenách osobní taxislužby, byl oprávněn účtovat částku v maximální výši 232 Kč, a to při použití sazby s maximálními dílčími položkami: nástupní sazba 40 Kč, cena za 1 km 28 Kč a čekání za 1 min. 6 Kč. Podle ustanovení § 16 odst. 4 písm. b) mu za toto jednání byla uložena pokuta ve výši 50.000 Kč.
- [20] V odůvodnění tohoto rozhodnutí je popsán skutkový stav tak, jak jej zjistil správní orgán I. stupně, a shrnut dosavadní průběh správního řízení, včetně výslechu tří svědků. Správní orgán uvedl, že ze všech důkazních prostředků a důkazů (protokol o kontrole, oznámení o poskytnuté přepravě, detail trasy z www.mapy.cz, kopie záznamu o přepravě č. 01238,

kopie stvrzenky ev.č. AX 2715, fotodokumentace, svědeckých výpovědí cestujících atd.) vyplývá, že se žalobce předmětného porušení zákona o cenách dopustil, neboť účtoval za uvedenou přepravu částku 500 Kč, ačkoliv měl účtovat maximálně 232 Kč.

[21] Uvedl, že klíčovou roli důkazních prostředků a důkazů hrají oznámení o poskytnuté přepravě a svědecké výpovědi. Ve všech oznámeních jsou zcela jasně zapsány klíčové údaje o poskytnuté přepravě, tzn. trasa přepravy a požadovaná a účtovaná cena. Uvedl, že sice samotná oznámení o poskytnuté přepravě nemají povahu úředních záznamů, ale skutečnost, že údaje do nich byly zapsány zaměstnanci MHMP, jejichž pracovní náplní je právě provádění takovýchto přeprav, jim přiznává určitý vyšší stupeň relevance, než kdyby byly sepsány např. turisty. Zdůraznil, že tato oznámení jsou sepisována ihned po ukončení jízdy, dokud mají cestující veškeré údaje v čerstvé paměti. Shrnl, že v oznámeních o poskytnuté přepravě jednotlivých cestujících nejsou žádné rozpory týkající se trasy či účtované ceny. Dále uvedl, že na tato oznámení navazují svědecké výpovědi cestujících, jimiž byla jednoznačně prokázána účtovaná částka 500 Kč. Uvedl, že považuje za zásadní, že svědci při výpovědi potvrdili autenticitu a pravdivost údajů zapsaných do oznámení o poskytnuté přepravě, v důsledku čehož lze obsah těchto listin považovat za důkaz. Za zásadní dále správní orgán označil to, že žalobce nezpochybnil, že by částku 500 Kč účtoval, naopak z vlastní vůle neoprávněně získaný prospěch ve výši 268 Kč zaslal na účet MHMP.

[22] K výši uložené pokuty správní orgán uvedl, že předražování jízdného v taxislužbě je prakticky nejzávažnějším porušením právních předpisu, kterého se lze v této oblasti dopustit. Tímto protizákonným jednáním dopravce jsou kromě cestujících poškozováni i ostatní dopravci, kteří právní předpisy respektují, a dále je zároveň znehodnocována dobrá pověst hlavního města Prahy. K zavinění správní orgán uvedl, že je přesvědčen, že jednání dopravce bylo úmyslným jednáním, neboť jako držitel osvědčení o úspěšně vykonané zkoušce z místopisu a právních předpisů souvisejících s taxislužbou, si musel být vědom, že požaduje částku vyšší, než je maximální cena dle nařízení č. 20/2006 Sb. hl. m. Prahy. Dále uvedl, že je mu z úřední činnosti známo, že způsobem, kdy do taxametru je uložena cca desetkrát nižší částka, než dopravce účtuje cestujícím, dlouhodobě poškozují cestující na ceně jízdného právě dopravci pohybující se v okolí Pařížské ulice a Staroměstského náměstí. Zdůraznil, že sankce musí plnit preventivní i represivní funkci a odkázal na rozsudky Nejvyššího správního soudu č.j. 3 As 25/2011-68 (zde hodnocena sankce ve výši 50.000 Kč), č.j. 6 As 64/2013-66 (zde hodnocena sankce ve výši 70.000 Kč) a č.j. 6 As 266/2014-41 (zde hodnocena sankce ve výši 100.000 Kč).

[23] Dne 17. 2. 2017 podal žalobce proti tomuto rozhodnutí odvolání, ve kterém uváděl obdobné námitky jako v podané žalobě.

[24] Žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 3. 8. 2017, č.j. MF-7357/2017/1603-3/2024, bylo odvolání žalobce zamítnuto a prvostupňové rozhodnutí bylo potvrzeno.

[25] V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný zopakoval průběh správního řízení, shrnul obsah žalobcovy odvolání a dále se vyjádřil k jednotlivým odvolacím námitkám. Uvedl, že porušení cenového předpisu překročením maximálních cen bylo v řízení řádně a spolehlivě prokázáno svědeckými výpověďmi; všichni 3 svědci během výslechu shodně uvedli, že po ukončení jízdy byla na taxametru zobrazena částka 510 Kč, řidič za přepravu požadoval 500 Kč a tato mu byla zaplacená. Uvedl, že žalobce byl výslechem svědků přítomen, ale

nepoložil jim žádnou otázku týkající se rozhodných skutečností. Dále uvedl, že cestujícím předložená stvrzenka na částku 500 Kč obsahuje smyšlené údaje o dopravci, z čehož je zřejmé, že si žalobce musel být svého nezákonného jednání vědom. I pokud by byl předmětný nesoulad skutečně způsoben poruchou taxametru, tak by to nijak neodůvodňovalo jednání žalobce, který po cestujících požadoval 500 Kč, nikoliv 55 Kč v souladu se stvrzenkou, kterou předložil následně kontrolnímu pracovníkovi. Ke skutečnosti, že se zjištění cenových předpisů opírá o svědecké výpovědi, odkázal žalovaný na rozsudek Nejvyššího správního soudu č.j. 2 Afs 104/2005-81. Uvedl, že výpovědi svědků, jimž bylo poskytnuto řádné poučení v rámci svědecké výpovědi, se stávají důkazem ve smyslu ustanovení § 50 odst. 1 a § 55 správního řádu. Svědecké výpovědi označil žalovaný za věrohodné.

- [26] Žalovaný dále odkázal na vyjádření kontrolního orgánu v tom smyslu, že povinností každého řidiče taxislužby je si cenu za provedenou přepravu zkontrolovat a v případě pochybností částku neúčtovat. V tomto případě byla účtována částka 500 Kč. Podle záznamu č. 01238 byl ale v taxametu navolen tarif č. 2, což činilo nástup 4 Kč, 5 Kč za 1 km jízdy, čekací doba 1 Kč za 1 min. Na tento nastavený tarif bylo dle záznamu ujetu 9,6 km a uvedená cena dle tohoto tarifu byla 55 Kč. Skutečná vzdálenost však měla činit 5,7 km a při tomto zvoleném tarifu mělo být účtováno 39 Kč. Přesto řidič vydal cestujícím náhradní ručně psaný doklad na částku 500 Kč. Žalobce tak musel vědět, že účtovaná cena nesouhlasí s počtem kilometrů uvedených na záznamu z přepravy č. 01238. Z tohoto důvodu ani kontrolní orgán, ani žalovaný nepřihlížel k odstranění poruchy taxametru – špatné načítání konstanty.
- [27] K námitce ohledně výše uložené pokuty žalovaný uvedl, že tato byla správním orgánem I. stupně dostatečně a přiměřeně odůvodněna, když tento přihlížel zejména ke značné výši předražení. Žalovaný dále odkázal na stejné rozsudky Nejvyššího správního soudu jako správní orgán I. stupně. Doplnil však, že žalobce v průběhu řízení nepředložil žádné doklady týkající se jeho omezených majetkových poměrů, přičemž v průběhu řízení nevyšly najevo žádné skutečnosti, které by na likvidační charakter uložené pokuty ve vztahu k majetkovým poměrům účastníka řízení mohly ukazovat. Uvedl, že je mu z úřední činnosti známo, že pokuta ve výši 50 000 Kč nijak nevybočuje ve srovnání s pokutami ukládanými v jiných skutkově podobných případech.
- [28] Podle ustanovení § 51 odst. 1 s. ř. s. může soud rozhodnout o věci samé bez jednání, jestliže to účastníci shodně navrhli nebo s tím souhlasí. Má se za to, že souhlas je udělen také tehdy, nevyjádří-li účastník do dvou týdnů od doručení výzvy předsedy senátu svůj nesouhlas s takovým projednáním věci; o tom musí být ve výzvě poučen.
- [29] Účastníci řízení s rozhodnutím o věci samé bez jednání souhlasili. Soud tedy postupoval podle ustanovení § 51 odst. 1 s. ř. s. a rozhodl o věci samé bez jednání.
- [30] Městský soud v Praze na základě žaloby, v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 s. ř. s.), přezkoumal napadené rozhodnutí, včetně řízení, které jeho vydání předcházelo. Při přezkoumání rozhodnutí soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně.
- [31] Podle ustanovení § 5 zákona o cenách, v rozhodném znění: „(1) Úředně stanovené ceny jsou ceny určeného druhu zboží stanovené cenovými orgány jako maximální, pevné nebo minimální. (2) Maximální cena je cena, kterou není přípustné překročit. (...)“

- [32] Podle ustanovení § 2 nařízení č. 20/2006 Sb. hl. m. Prahy, o maximálních cenách osobní taxislužby, je výše maximální ceny následující: „Jednorázová sazba 40 Kč / jízda; Čekání 6 Kč / min; Jízda na území hlavního města Prahy 28 Kč / km.“
- [33] Podle ustanovení § 16 odst. 1 písm. b) téhož zákona: „Právnícká nebo podnikající fyzická osoba se jako prodávající dopustí správního deliktu tím, že nedodrží při prodeji úředně stanovenou cenu podle § 5 odst. 1.“
- [34] Podle ustanovení § 16 odst. 4 písm. b) téhož zákona: „Za správní delikt se uloží pokuta ve výši jedno až pětinasobku nepřiměřeného majetkového prospěchu, jde-li vyčíslit, zjištěného za kontrolované období, nejvýše za dobu jeho posledních 3 let, nebo do 1 000 000 Kč, je-li výše nepřiměřeného majetkového prospěchu nižší než 1 000 000 Kč, jde-li o správní delikt podle odstavce 1 písm. a) až f), odstavce 2 písm. a) nebo odstavce 3 písm. b).“
- [35] Žalobce předně v podané žalobě namítal neodůvodněnost napadeného rozhodnutí a nevypořádání všech jeho námitek. Rovněž pak zdůrazňoval, že již od počátku řízení uváděl, že došlo k poruše na taxamtru ve vozidle.
- [36] Soud nejprve k poruše taxamtru uvádí, že v řízení o porušení cenových předpisů je rozhodující skutkovo otázkou, jakou částku požadoval řidič po ukončení jízdy po cestujících. Skutečnosti, že bylo manipulováno s taxametrem, že měl poruchu či že žalobce na taxamtru zapnul jinou sazbu, nejsou nijak relevantní. Z obsahu spisového materiálu a napadených rozhodnutí vyplývá, že v řízení bylo postaveno na jisto, že žalobce požadoval po ukončení jízdy po cestujících částku 500 Kč, ačkoliv byl oprávněn účtovat dle platného omezení maximální ceny osobní taxislužby na území hl. m. Prahy za předmětnou přepravu částku cca o polovinu nižší (měl účtovat částku 232 Kč).
- [37] V daném případě bylo zjištěno, že po skončení jízdy byla na taxamtru částka 510 Kč, na čemž se shodli všichni cestující (svědci), přičemž žalobce po nich požadoval k zaplacení částku 500 Kč a vystavil jim ručně stvrzenku ev. č. AX 2715 na částku 500 Kč s otiskem razítka TAXI PRAHA, Trojická 20, Praha 2, tj. stvrzenku vystavenou na státní podnik zaniklý ke dni 21. 6. 1992. Již jen tento postup žalobce lze nepochybně označit za vzbuzující velké pochybnosti, resp. lze z něj dovodit, že žalobce si byl vědom, jakou částku cestujícím účtuje a že tato částka neodpovídá maximální částce, kterou byl oprávněn požadovat.
- [38] Žalobce dále kontrolnímu pracovníkovi předložil záznam o přepravě č. 01238 na částku 55 Kč, který zachycoval jízdu předmětného dne od 13:10 do 13:33, vzdálenost 9,6 km, do kterého byla ručně vepsaná nástupní a výstupní místa: P., resp. K. K. Tento záznam o přepravě však neodpovídá ostatním zjištěným skutečnostem, zejména zaznamenaná délka trasy je naprosto odlišná: 9,6 km vs. skutečná vzdálenost 5,7 km). I kdyby takové hodnoty (výrazně nižší cena přepravy, takřka dvojnásobná délka přepravy) byly skutečně způsobeny poruchou taxamtru, nijak to nemůže odůvodnit jednání žalobce, který postupoval v rozporu s tímto dokladem a cestujícím účtoval částku 500 Kč, na místo 55 Kč, tedy v souladu s předloženou stvrzenkou. Rovněž pak tato předložená stvrzenka nekoresponduje se skutkovým zjištěním, že na taxamtru byla po skončení přepravy zobrazena částka 510 Kč.
- [39] Dle názoru soudu bylo porušení cenových předpisů překročením maximální stanovené ceny v řízení řádně a spolehlivě prokázáno, a to zejména svědeckými výpověďmi cestujících; nicméně z rozhodnutí správního orgánu I. stupně vyplývá, že tento vycházel

z několika důkazních prostředků a důkazů – protokol o kontrole, oznámení o poskytnuté přepravě, detail trasy z www.mapy.cz, kopie záznamu o přepravě č. 01238, kopie stvrzenky ev.č. AX 2715, fotodokumentace, svědeckých výpovědí cestujících.

[40] Soud rovněž považuje za potřebné souhlasit s tvrzením žalovaného, že povinností každého řidiče taxislužby je si cenu za provedenou přepravu zkontrolovat a v případě pochybností neúčtovat. Dle názoru soudu si musel žalobce být vědom, že jím účtovaná cena nesouhlasí s počtem kilometrů uvedených na záznamu z přepravy č. 01238.

[41] Lze tak shrnout, že mezi ručně vystavenou stvrzenkou a požadovanou částkou (500 Kč) a účtenkou vytisknutou taxametrem (55 Kč) je skutečně rozpor. V této souvislosti ale městský soud považuje – ve shodě s žalovaným – za stěžejní důkaz svědecké výpovědi cestujících, které dostatečně určitě popsaly všechny okolnosti předmětné přepravy, a to zejména žalobcem požadovanou částku. Z hlediska porušení ustanovení § 16 odst. 1 písm. b) zákona o cenách je podstatné jen zjištění, jakou částku řidič po cestujících požadoval a jaká částka mu byla zaplacená. Pro zjištění této skutečnosti je rozhodujícím důkazem svědecká výpověď, neboť řidičem skutečně požadovaná částka se může od částky uvedené na účtence lišit (shodně rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 10. 2016, č.j. 1 As 254/2016-39, ze dne 13. 9. 2016, č.j. 6 As 159/2016-40, z pozdější doby rozsudky ze dne 17. 10. 2018, č.j. 6 As 311/2017- 41, a ze dne 29. 11. 2018, č.j. 7 As 393/2018-47). V posuzovaném případě nadto svědecké výpovědi korespondují s ručně vystavenou stvrzenkou.

[42] V této souvislosti je případný odkaz na obdobné případy řešené správními soudy, kdy oproti vyšším požadovaným a zaplaceným částkám bylo řidiči taxislužby argumentováno mnohem nižšími, neodpovídajícími částkami, a v této souvislosti soudy zhodnotily, že tvrzení řidiče doložené stvrzenkou s taxametrem není pro posouzení předražení taxislužby podstatná, neboť zásadní je, jaká částka byla za přepravu požadována a uhrazena. V tomto směru byla návodná a využitelná k posouzení věci judikatura Nejvyššího správního soudu (rozsudek č.j. 1 As 254/2016-39), která zhodnotila, že v případě, kdy je řidiči uváděna velmi nízká cena služby oproti vysoké ceně tvrzené cestujícími, je logická úvaha správních orgánů o nesmyslné obhajobě řidičů a tato okolnost svědčí skutkové verzi cestujících o zaplacení mnohem vyšší částky (obdobně také rozsudek Nejvyššího správního soudu č.j. 6 As 159/2016-40). Z hlediska dokazování se tedy v daném případě jeví jako účelová tvrzení uváděná žalobcem, neboť řádnost přepravy a její ceny je třeba stvrdit vydáním řádného dokladu o zaplacení ihned po ukončení jízdy.

[43] K námitce žalobce, že se správní orgány dostatečně nevypořádaly se všemi jeho námitkami, čímž byl zkrácen na svých právech a bylo porušeno jeho právo na spravedlivý proces, pak soud dodává, že ani v tom směru nemohl dát žalobci za pravdu. Z obou správních rozhodnutí je seznatelné, že se správní orgány náležitě zabývaly každou jednotlivou námitkou žalobce a vypořádaly se s ní v odůvodnění. Nedošlo tedy ke zkrácení žalobce na jeho právech, ani k porušení jeho práva na spravedlivý proces. K tomu lze uvést, že žalobce byl ve smyslu ustanovení § 36 odst. 3 správního řádu vyrozuměn o ukončení dokazování a poučen o možnosti se před vydáním rozhodnutí vyjádřit ke všem jeho podkladům, včetně způsobu jejich opatření, popřípadě navrhnout jejich doplnění. Ze správního spisu vyplývá, že žalobce této možnosti nevyužil.

[44] Žalobce dále namítal, že možnost použití cizího jazyka cestujícími figuranty byla do právního řádu zakotvena až novelou zákona č. 111/1994 Sb., o silniční přepravě, ve znění

pozdějších předpisů, a to s účinností od 4. 10. 2017, což činí kontrolu ze dne 7. 5. 2015 nezákonnou.

- [45] K této námitce soud považuje za vhodné opětovně odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu č.j. 2 Afs 104/2005-81, který se vyjadřoval k právní úpravě zákona č. 111/1994 Sb. ještě před žalobcem zmiňovanou novelou tohoto zákona, kterou bylo do tohoto zákona vloženo ustanovení § 34 odst. 7 a výslovně zakotveno oprávnění užívat při kontrole cizí jazyk.
- [46] K použití cizího (anglického) jazyka cestujícími soud shledává legitimní důvod; je tak činěno proto, neboť k předražení maximálních cen osobní taxislužby dochází ve velké míře vůči cizincům. Soud zdůrazňuje, že jízda figurantů nebyla kontrolním úkonem, ale úkonem předcházejícím kontrole podle ustanovení § 3 kontrolního řádu. Až na základě jejího vyhodnocení správní orgán rozhodne, zda kontrolu zahájí. I při tomto úkonu je nutno zohlednit povahu a efektivitu konkrétní kontroly, aby bylo dosaženo jejího cíle, který není prioritně represivní, ale plní i funkci dohledu nad dodržováním stanovených pravidel. V tomto případě se tato funkce kontroly promítla i v její formě, která obsáhla použití cizího jazyka, což není v rozporu s kontrolním řádem. Pokud jde o porozumění cizímu jazyku žalobcem, je zřejmé, že žalobce vyrozuměl, kam chtějí figuranti přepravit; dorozumívání v angličtině nemohlo mít žádný vliv na cenu, která se zobrazovala na taxamtru a byla na konci přepravy žalobcem požadována. V tomto směru tedy soud neshledal provedenou kontrolu nezákonnou.
- [47] Žalobce dále namítal, že správní orgány opřely svá rozhodnutí výhradně o výpověď svých svědků, jimž daly nedůvodnou přednost; zároveň však nebyl proveden jeho výslech.
- [48] Soud z podkladů správního řízení považuje za zcela souladné se zákonem i ustálenou judikaturou správních soudů v oblasti správního trestání pro překročení maximálních cen taxislužby, jakým způsobem bylo u žalobce prověřováno dodržení maximálních cen taxislužby. Překročení ceny taxislužby v daném případě bylo zjištěno na základě zjištění 3 přepravovaných osob, externích pracovníků Magistrátu hlavního města Prahy, kteří vystupovali v pozici cestujících, nikoliv kontrolních úředních osob. Tento způsob kontroly zjišťování podkladů k případné kontrole aproboval i Nejvyšší správní soud např. v rozsudku ze dne 2. 11. 2005, č. j. 2 Afs 104/2005-81, v němž uvedl, že „obzvláště efektivní kontrolu a případný následný postih nezákonného jednání lze provést právě s pomocí osob budících dojem cizinců nebo nejlépe s pomocí cizinců samotných, kteří s orgány provádějícími cenovou kontrolu spolupracují. Praxe, kdy kontrolní jízdu provedou externí pracovníci a jimi získané informace jsou použity ve správním řízení s osobou, již je porušení cenových předpisů kladeno za vinu, je (za předpokladu dodržení příslušných ustanovení správního řádu v souladu se zájmem na dostatečném zjištění skutkového stavu věci. Informace získané touto cestou zásadně mohou být dostatečným podkladem pro uložení sankce podle zákona o cenách a obecně vzato je postup jejich získávání v souladu se základními principy správního řízení.“
- [49] Městský soud k tomu dodává, že zjištění, zda řidiči taxislužby dodržují stanovené ceny, nemusí vzejít z přímé kontroly provedené pracovníky kontrolního orgánu, kteří mohou být mezi řidiči taxislužby již dostatečně známi, ale rovněž z podnětu přepravovaných osob, a to bez ohledu na důvod a účel přepravy a bez ohledu na to, v jakém pracovním či jiném vztahu k Magistrátu hlavního města Prahy tyto osoby jsou, převážně však jde o osoby, které jsou k tomu účelu proškoleny. V souzené věci byla zjištění o přepravě zaznamenána všemi 3 přepravovanými osobami v oznámeních o přepravě ze dne 7. 5. 2015, včetně

zásadní skutečnosti, jíž byla zaplacená cena 500 Kč namísto odpovídající stanovené ceny 232 Kč dle ustanovení § 2 nařízení č. 20/2006 Sb. hl. m. Prahy.

- [50] Z obsahu správního spisu je navíc evidentní, že osoby fakticky vystupující v procesní pozici přizvaných osob byly následně v navazujícím správním řízení vyslechnuty jako svědci a po řádném poučení vypovídaly o způsobu objednání jízdy, o jejím průběhu, o trase i o ceně za uskutečněnou jízdu, přičemž potvrdily skutečnosti uvedené v oznámení o poskytnuté přepravě. Žalobce pak ani proti zjištěním vyplývajícím ze svědeckých výpovědí všech cestujících v rámci navazujícího správního řízení nijak věcně nebrazil a ani během výslechu těchto osob, kterému byl přítomen, jim nepoložil žádné otázky.
- [51] Správní soudy (např. Nejvyšší správní soud v rozsudku č.j. 2 Afs 104/2005-81, Městský soud v Praze v rozsudku č.j. 3 Af 46/2014) se již zabývaly otázkou, zda byl skutkový stav o předražení jízdného zjištěn dostatečně, jestliže správní orgán vycházel pouze z informací získaných od externích pracovníků, které nemají právo k provedení cenové kontroly. Soudy vyšly z toho, že předražování, kterého se provozovatelé taxislužby zejména v Praze jako významném centru turistického ruchu dopouštějí, bývá často zaměřeno proti cizincům, neboť tito jsou vzhledem k jejich omezeným znalostem cenových poměrů taxislužby v České republice a vzdáleností mezi jednotlivými destinacemi v Praze snadným terčem takových nekalých praktik. Je proto odůvodnitelné a efektivní, že zjištění a postih nezákonného jednání lze provést právě s pomocí osob budících dojem cizinců nebo nejlépe s pomocí cizinců samotných, kteří s orgány provádějícími cenovou kontrolu spolupracují. Dle Nejvyššího správního soudu informace získané touto cestou zásadně mohou být dostatečným podkladem pro uložení sankce podle zákona o cenách a obecně vzato je postup jejich získávání v souladu se základními principy správního řízení.
- [52] Z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 4. 2010, č.j. 2 As 135/2019-20, vyplývá, že „*Ve správním řízení správní orgán podle § 51 odst. 1 správního řádu, užije k provedení důkazů všech důkazních prostředků, které jsou vhodné ke zjištění stavu věci a které nejsou získány nebo provedeny v rozporu s právními předpisy. Podle § 52 věty druhé správního řádu správní orgán vždy provede důkazy, které jsou potřebné ke zjištění stavu věci. Lze připustit, že zásadní rozpory mezi jednotlivými důkazy by mohly vést k závěru o nevěrohodnosti některého z nich, případně narušit závěr o dostatečném prokázání skutku. To neplatí, pokud odlišnost ve výpovědích by se týkala nerozhodného aspektu, byla by vysvětlitelná časovým odstupem a její odstranění, pokud by bylo pro další běh času vůbec možné, by nemělo podstatný význam.*“
- [53] Soud uvádí, že nezjistil žádné skutečnosti a indicie, které by regulérnost a zákonnost kontroly, jakož ani pravdivost a věrohodnost jejích výsledků jakkoli zpochybňovaly, u žádného z členů kontrolní skupiny se nevyskytly důvody k pochybnostem o jejich nepodjatosti. Sdělení cestujících byla konzistentní jak v čase, tak i v porovnání sdělení jednotlivých cestujících navzájem. V daném případě tak nezjistil nic, co by věrohodně zpochybňovalo zjištění cestujících o tom, že se žalobce předražení dopustil. Nejsou-li tyto výpovědi zpochybněny důkazy jinými, mohou být dostatečným podkladem pro zjištění skutkového stavu věci; vzhledem k povaze taxislužby totiž často ani jiné důkazy o tom, kolik bylo za určitou jízdu vozem taxi účtováno, nebude možno opatřit, neboť při účtování, které se zpravidla odehrává ve vozidle samotném, není přítomen nikdo jiný než řidič taxi a cestující.
- [54] Dle závěru soudu je tak nedůvodná námitka, že jediným důkazem o tom, že se údajně dopustil uvedeného jednání, jsou výpovědi svědků, a že tudíž správní orgán rozhodoval na

základě nedostatečně zjištěného skutkového stavu. I takovýto důkaz, není-li zpochybněn důkazy jinými, může být dostatečným podkladem pro zjištění skutkového stavu věci. Svědecké výpovědi cestujících byly pořízeny v souladu se zákonem a jejich poznatky proto mohly být využity ve správním řízení. V daném případě je přitom kromě svědectví třech svědků (cestujících) a jimi podepsaných oznámení o poskytnuté přepravě klíčovým podkladem i protokol o kontrole, k němuž sice žalobce podal námitky, avšak ani v těchto námitkách podle zjištění soudu konkrétně nenamítal, že by snad jízda nebyla provedena způsobem zachyceným v oznámeních o poskytnuté přepravě a následně pak v protokolech o výsledcích svědků a že by skutková zjištění plynoucí z hodnocení těchto důkazů byla v rozporu se skutečným stavem věci.

[55] Správní orgán vyšel z důkazů řádně obstaraných, které provedl předepsaným způsobem, tedy z důkazních prostředků, nikoliv z tvrzení. Správní řád v ustanovení § 55 výslovně počítá s důkazem svědeckou výpovědí, přičemž správní orgán právě ze svědectví cestujících vycházel, když si provedením svědecké výpovědi ověřoval skutečnosti, které tyto cestující uváděly do oznámení o poskytnuté přepravě v den kontrolní jízdy. V této souvislosti lze odkázat na právní větu vyslovenou v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 11. 2015, č.j. 2 Afs 104/2005-81, podle níž: „Rozhodnutí správního orgánu o uložení sankce za porušení cenových předpisů provozovateli taxislužby nelze bez dalšího označit za nezákonné z důvodu nedostatečně zjištěného skutkového stavu věci jen proto, že skutková zjištění správního orgánu vycházejí v zásadě pouze ze svědectví externích spolupracovníků tohoto orgánu“.

[56] Co se týče námitky, že nebyl proveden výslech žalobce, soud uvádí, že v tomto neshledal vadu řízení. Žalobce byl přítomen výslechu svědků a sám, kromě nevěrohodných tvrzení o stěžejním důkazu, za něj považoval výdajový doklad, nadto časově předložený jako vyplněný a znějící na nízkou částku až po zahájení kontroly na místě výstupu, nepředložil žádná jiná věrohodná vysvětlení či důkazy, které by vyvrátily zjištění z kontroly. Výslech žalobce nadto jako účastníka řízení, subjektivně ovlivněného postihem, oproti výsledkům svědků, kteří byli vedeni k výpovědi na základě řádného poučení o následcích nepravdivé výpovědi, a nelze jim přičítat zaujatost, nemohl důkazně převážet dosavadní výsledky dokazování.

[57] Soud tak má za to, že správní orgány zjistily stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v nezbytném rozsahu v souladu s ustanovením § 3 správního řádu. Správní orgán přitom v souladu s ustanovením § 50 odst. 4 zhodnotil důkazy podle své úvahy, přičemž pečlivě přihlédl ke všemu, co v řízení vyšlo najevo, včetně toho, co uvedl žalobce. Soud dále neshledal, že by výpovědím svědkyň byla přiznána vyšší důkazní síla. To totiž nelze zaměňovat s tím, že tyto výpovědi byly považovány za stěžejní důkaz. Správní orgán rovněž postupoval v souladu s ustanovením § 51 správního řádu, kdy důkazy byly získány a provedeny v souladu s právními předpisy a žalobce byl vyrozuměn o výsledku svědků. Zároveň soud neměl důvod neuvěřit cestujícím – svědkům, neboť není jasné, jaká by mohla být jejich motivace pro to, aby uváděli vědomě nepravdivá svědectví, navíc pod hrozbou sankce za takové jednání.

[58] Soud dále uvádí, že žalobce se pokusil svědecké výpovědi zpochybnit v dalším žalobním bodě, kde poukázal např. na to, že v oznámeních o poskytnuté přepravě bylo škrtnuto a že cestující nebyli schopni popsat trasu jízdy.

[59] Soud nejprve považuje za vhodné uvést, že skutečnost, že celý proces od kontroly trval 2 roky, není relevantní, neboť z uplynutí této doby nelze vyvozovat nezákonnost správního

rozhodnutí. Rovněž pak soud odmítá tvrzení žalobce, že v rámci řízení nebylo provedeno žádné dokazování; toto tvrzení se zcela zjevně nezakládá na pravdě (srov. pasáž rozsudku shrnující průběh řízení).

[60] K samotnému škrtání soud uvádí, že žalovaný ve svém vyjádření velmi podrobně osvětlil, že se ve dvou případech jednalo o úpravu údaje, zda bylo obchodní jméno na vozidle taxislužby viditelné a čitelné, což je však údaj, který nehrál v předmětném řízení žádnou roli. Dále je třeba zdůraznit, že fakticky došlo k opravě ve prospěch žalobce. Trasa jízdy pak byla jak v oznámeních o poskytnuté přepravě, tak v protokolu o kontrole popsána dle soudu dostatečně. K obsahu mezi obsahem stvrzenky (částka 55 Kč) a výpovědí cestujících (na taxamtru částka 510 Kč, účtovaná částka 500 Kč) soud uvádí, že po cestujících pouze svými smysly zaznamenaly a následně popsaly jednotlivé okolnosti přepravy, přičemž nebylo na nich, aby jakýkoliv rozpor mezi uvedenými částkami hodnotili. Soud proto znovu zdůrazňuje, že rozhodující je to, jakou částku řidič po cestujících ve skutečnosti požadoval, což bylo v řízení náležitě a řádně zjištěno. Nadto pak lze poznamenat, že stvrzenku na 55 Kč předložil žalobce až následně kontrolnímu pracovníkovi v rámci kontroly; cestující viděli na taxamtru částku 510 Kč a žalobce po nich požadoval částku 500 Kč, na kterou také vystavil ručně psanou stvrzenku.

[61] Žalobce ve své žalobě odkazoval na rozsudek zdejšího soudu č.j. 3 Af 5/2015-60, z něž citoval následující pasáž: „S ohledem na shora uvedené městský soud dospěl k závěru, že žalovaný pochybil, když vycházel výhradně z tvrzení svědků (účastníků přepravy). Žalovaný byl povinen zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. V posuzovaném případě se výpovědi účastníků ohledně trasy poskytnuté přepravy zásadně lišily. Žalovaný však dal zcela za pravdu jedné straně, aniž by se přesvědčivě vypořádal s tím, proč uvěřil právě této verzi a nikoli verzi opačné. (...) Městskému soudu je známo, že svědkyně, na rozdíl od žalobce, nemohly mít na výsledku řízení žádný zájem, proto neměly důvod nevypovídat pravdu, nicméně ani takováto situace nezabývá žalovaného povinností zjistit stav věci, o němž by nebyly důvodné pochybnosti (§ 3 správního řádu). Žalovaný měl osvětlit, proč považuje výpověď žalobce za účelovou a měl i osvětlit, jak je možné, že záznam o přepravě uvádí ujetou vzdálenost, kterou od počátku tvrdí i žalobce.“

[62] Soud uvádí, že již jen z citace žalobce je zřejmé, že se v případě posuzovaném u zdejšího soudu pod sp.zn. 3 Af 5/2015-60, jednalo o skutkově odlišný případ, a to zejména z toho důvodu, že v dané věci se výpovědi účastníků (tj. na jedné straně dopravce a na druhé straně cestujících – figurantů) lišily a správní orgán se s tímto rozporem nevypořádal. V daném případě však nedošlo k tomu, že by dopravce (žalobce) hned během kontroly uvedl, že přeprava proběhla v jiné trase, než uváděli cestující; zároveň nebylo v nyní projednávaném případě zjištěno ani to, že by délka žalobcem tvrzené trasy odpovídala účtované částce za poskytnutou přepravu, jako tomu bylo v odkazovaném případě. Soud zdůrazňuje, že žalobce v průběhu řízení nepředložil žádnou alternativní trasu, která by odpovídala účtované částce 500 Kč, přičemž mu muselo být z jeho předchozích zkušeností řidiče taxislužby zřejmé, že částka 500 Kč neodpovídá ujeté vzdálenosti 5,7 km. Žalobce neuvedl žádné konkrétní události či okolnosti přepravy, které by znevěrohodnily obsah výpovědí, takovou okolností nemůže být žalobcem později dne 7. 5. 2015 předložený doklad o přepravě (stvrzenka), neboť tento doklad je jednak důkazem o tom, že nebyl cestujícím vydán ihned po přepravě a jednak nezaznamenává skutečně zaplacenou cenu služby ve výši 500 Kč, ale mnohem nižší cenu (55 Kč).

- [63] Závěrem pak žalobce namítal, že se správní orgány nedostatečně vypořádaly s odůvodněním výše uložené pokuty, kterou označil za nepřiměřenou, neodůvodněně přísnou a likvidační. V této souvislosti pak namítal, že jej správní orgány nevyzvaly, aby doložil své majetkové a výdělkové poměry. Namítal také, že žalovaný porušil svou rozhodovací praxi, neboť v případech, kdy se jedná o první porušení cenových předpisů ze strany dopravce, ukládána pokuta maximálně ve výši 100 násobku neoprávněného majetkového prospěchu.
- [64] Soud nejprve k argumentům týkajícím se správní praxe uvádí, že žalovaný osvětlil, že v rozhodné době byla praxe taková, že bylo možné uložení, resp. snížení uložené pokuty na stonásobek majetkového prospěchu pouze tehdy, jednalo-li se o první porušení cenových předpisů a provozovatel taxislužby uznal své pochybení, resp. se ke svému nezákonnému jednání doznal, což se v daném případě nestalo. Z tohoto důvodu soud neshledal, že by bylo v daném případě porušeno ustanovení § 2 odst. 4 správního řádu.
- [65] Soud dále k této námitce podotýká, že stanovení výše pokuty je věcí správního uvážení žalovaného, které podléhá přezkumu ze strany správních soudů pouze v tom směru, zda žalovaný správní orgán uvážení nezneužil či zda je nepřekročil (usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 3. 2005, č.j. 6 A 25/2002-42, č. 906/2006 Sb. NSS). Úkolem soudu tak není nahradit správní orgán v jeho odborné kompetenci ani nahradit správní uvážení uvážením soudním, ale naopak posoudit, zda se správní orgán v napadeném rozhodnutí dostatečně vypořádal se zjištěným skutkovým stavem, resp. zda řádně a úplně zjistil skutkový stav řádným procesním postupem, a zda tam, kde se jeho rozhodnutí opíralo o správní uvážení, nedošlo k vybočení z mezí a hledisek stanovených zákonem. Pokud jsou tyto předpoklady splněny, nemůže soud z těchto skutečností vyvozovat jiné nebo přímo opačné závěry. Tento závěr samozřejmě neznamená, že správní orgán rozhoduje v absolutní libovůli. I při volném správním uvážení je totiž správní orgán omezován principy platícími v moderním právním státě, a to zejména principem legitimního očekávání. Soudní přezkum správního uvážení je rozsahově omezen, a to v ustanovení § 78 odst. 1 s.ř.s., který stanoví, že soud pro nezákonnost zruší napadené rozhodnutí správního orgánu tehdy, zjistí-li, že správní orgán překročil zákonem stanovené meze správního uvážení nebo toto uvážení zneužil (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 7. 2009, č.j. 8 Afs 85/2007-54). Soud tedy při přezkoumávání rozhodnutí, jímž byla uložena pokuta za správní delikt, nehodnotí spravedlivost pokuty, nýbrž v souladu s pravidly přezkumu správního uvážení zkoumá toliko, zda byly splněny podmínky pro její uložení, zda správní orgán srozumitelně odůvodnil její výši zvolenou ze zákonného rozmezí a zda celkově dbal mezí správního uvážení stanovených mu zákonem (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 12. 2005, č.j. 4 As 47/2004-87).
- [66] Z konstantní rozhodovací praxe Nejvyššího správního soudu v tomto směru konkrétněji plyne, že ukládání trestu je založeno na dvou základních principech – principu zákonnosti trestu a individualizace trestu. Uložení pokuty v mezích zákonných podmínek je součástí posouzení zákonnosti přezkoumávaného správního rozhodnutí (ustanovení § 78 odst. 1 s. ř. s.). Správní orgán se při ukládání trestu (tj. v tomto případě pokuty) musí výslovně zabývat všemi kritérii, která zákon stanovuje. V případě, že některé z kritérií stanovených zákonem není pro posouzení věci relevantní, má správní orgán povinnost se s takovým kritériem alespoň stručně vypořádat a odůvodnit jeho nepodstatnost (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 9. 2007, č.j. 8 As 17/2006-78). Z judikatury

Nejvyššího správního soudu přitom vyplývá, že při posuzování zákonnosti uložené sankce správní soud k žalobní námitce přezkoumá, zda správní orgán při stanovení výše sankce zohlednil všechna zákonem stanovená kritéria, zda jeho úvahy o výši pokuty jsou racionální, ucelené, koherentní a v souladu se zásadami logiky, zda správní orgán nevybočil z mezí správního uvážení nebo jej nezneužil, ale rovněž, zda uložená pokuta není likvidační [srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 4. 2010, č.j. 1 As 9/2008-133, č. 2092/2010 Sb. NSS, nebo nálezy Ústavního soudu ze dne 13. 8. 2002, sp.zn. Pl. ÚS 3/02, č. 105/2002 Sb. ÚS, č. 405/2002 Sb., nebo ze dne 9. 3. 2004, sp.zn. Pl. ÚS 38/02, č. 36/2004 Sb. ÚS, č. 299/2004 Sb.]. Při hodnocení zákonnosti uložené sankce správními soudy není dán soudu prostor pro změnu a nahrazení správního uvážení uvážením soudním, tedy ani prostor pro hodnocení prosté přiměřenosti uložené sankce.

[67] Soud dále podotýká, že správní orgán ukládající pokutu za správní delikt je povinen přihlédnout k osobním a majetkovým poměrům pachatele tehdy, pokud je podle osoby pachatele a výše pokuty, kterou lze uložit, zřejmé, že by pokuta mohla mít likvidační charakter, a to i v případech, kdy příslušný zákon osobní a majetkové poměry pachatele v taxativním výčtu hledisek rozhodných pro určení výše pokuty neuvádí. V rozsudku ze dne 26. 10. 2016, č.j. 1 As 254/2016- 39, pak Nejvyšší správní soud konstatoval, že „*při zjišťování osobních a majetkových poměrů má správní orgán vycházet z informací, které vyplynuly v průběhu řízení, či které byly poskytnuty samotným účastníkem řízení. Pokud se správnímu orgánu takových podkladů nedostává, výši pokuty stanoví odhadem*“.

[68] Obsah pojmu „likvidační pokuta“ definoval v usnesení ze dne 20. dubna 2010, č. j. 1As 9/2008- 133 (pod bodem 27. na listu č. 140 usnesení) rozšířený senát Nejvyššího správního soudu tak, že „*Likvidační pokutou je sankce, která je nepřiměřená osobním a majetkovým poměrům pachatele deliktu do té míry, že je způsobilá mu sama o sobě přivodit platební neschopnost či ho donutit ukončit podnikatelskou činnost, nebo se v důsledku takové pokuty může stát na dlouhou dobu v podstatě jediným smyslem jeho podnikatelské činnosti splácení této pokuty a zároveň je zde reálné riziko, že se pachatel, případně i jeho rodina (jde-li o podnikající fyzickou osobu) na základě této pokuty dostanou do existenčních potíží.*“

[69] Soud v této souvislosti zdůrazňuje, že žalobce ve správním řízení netvrdil žádné skutečnosti, ze kterých by bylo možné dovodit, že by pro něj mohla být uložena pokuta likvidační. Byl-li by žalobce přesvědčen, že správní orgán prvního stupně uložil pokutu v likvidační výši, bylo na něm, aby při podání odvolání konkrétně uvedl, z jakých důvodů se domnívá, že je pro něj výše uložené pokuty likvidační a svá tvrzení doložil. Žalobce však v tomto ohledu žádné konkrétní skutečnosti o svých majetkových či finančních poměrech v průběhu správního řízení před vydáním prvostupňového rozhodnutí ani v průběhu odvolacího řízení neuváděl. Za tohoto stavu nelze dle přesvědčení soudu správním orgánům vytýkat, že k osobním a majetkovým poměrům žalobce, resp. že si k jejich posouzení samy podklady iniciativně nevyžádaly. Z usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu č.j. 1 As 9/2008-133, které obsáhle pojednává o přihlížení k osobním a majetkovým poměrům pachatele přestupku či jiného správního deliktu, se předpokládá určitá součinnost pachatele k případnému zjištění jeho osobních a majetkových poměrů [cit. „*bude tedy záležet především na účastníku řízení, zda projeví svůj zájem na tom, aby uložená pokuta pro něj neměla likvidační důsledky, tím, že správnímu orgánu poskytne základní údaje o svých osobních a majetkových poměrech a tyto také věrohodným způsobem doloží či umožní správnímu orgánu, aby ověřil jejich pravdivost (...)*“].

- [70] Z uvedeného rozhodnutí rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu plyne, že správní orgány jsou povinny se zabývat osobními a majetkovými poměry pachatele pouze v případě, pokud je vzhledem k jeho osobě a výši pokuty, kterou lze uložit, zřejmé, že by pokuta mohla mít likvidační charakter. Nejedná se však o automatické kritérium ve všech případech.
- [71] Lze konstatovat, že správní orgány obou stupňů náležitě posoudily přiměřenost výše pokuty, když podrobné zdůvodnění závažnosti správního deliktu obsahuje již prvostupňové rozhodnutí, a to ve vztahu ke způsobu spáchání správního deliktu, jeho následkům a okolnostem, za nichž byl spáchán, přičemž přihlíží k rozsahu majetkového prospěchu a poškození cestujících, vůči nimž byla stanovena maximální cena překročena. Správní orgány vycházely z toho, že neoprávněně získaný majetkový prospěch byl vyčíslen na částku 268 Kč. Správní orgán I. stupně opodstatněně zdůraznil, že předražování jízdného v taxislužbě je prakticky nejzávažnějším porušením právních předpisů, neboť kromě jednání posuzovaného řidiče jsou poškozováni i ostatní dopravci, kteří právní předpisy respektují a dále správní orgán zhodnotil i dobrou pověst hlavního města Prahy jako následku této protiprávní činnosti. Správní orgán I. stupně dovodil i úmyslnou formu zavinění řidiče s ohledem na zobrazenou částku 510 Kč, kdy po přepravě byl schopen vytisknout záznam o přepravě s cenou 55 Kč, kterou však ve skutečnosti neúčtoval. Správní orgán poukázal i na praktiky v obdobných případech, s nimiž se Městský soud v Praze i Nejvyšší správní soud ostatně, jak bylo uvedeno výše, již ve své rozhodovací praxi setkaly. To sice není kladeno za vinu žalobci, ale stvrzuje to hodnocení o následcích těchto protiprávních jednání spočívajících v narušení dobré pověsti hlavního města Prahy, zejména ve vztahu k zahraničním turistům, což je v rozhodnutí správního orgánu I. stupně uvedeno.
- [72] Soud považuje toto hodnocení závažnosti správního deliktu, způsobu jeho spáchání a důsledkům a vlivu na celkovou pověst této služby na území hl. m. Prahy za dostatečně závažnou a věrohodnou. Soud vychází také z toho, že správní orgán posuzoval částku uložené pokuty ve výši 50.000 Kč právě z hlediska závažnosti daného typu deliktu a způsobu jeho spáchání s tím, aby tato výše měla jak preventivní, tak i represivní účel. Řídil se také úvahou Nejvyššího správního soudu v rozsudku 3 As 25/2011-68 ve vztahu k sankci v částce 50 000 Kč, kdy tuto výši sankce považoval Nejvyšší správní soud v uvedeném rozsudku za přiměřenou z hlediska represivního i výchovného účinku a nikoliv za likvidační. Tatáž úvaha se pak objevuje i v rozsudku Nejvyššího správního soudu č.j. 6 As 64/2013-66, a to v případě uložené sankce ve výši 70 000 Kč a dále v rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 6 As 266/2014-41, který zvažuje přiměřenost pokuty i ve výši 100 000 Kč v oblasti služeb taxislužby. Správní orgán I. stupně potažmo žalovaný se řídili i judikaturou Městského soudu v Praze, která ve vztahu k ukládaným sankcím v uvedených řádech uvedla, že je na provozovateli taxislužby, zda bude zákonem stanovené povinnosti při výkonu taxislužby respektovat. V tomto směru pak lze dát za pravdu žalovanému, že v daném případě nebyly pochybnosti o tom, že by pokuta ve výši 50.000 Kč mohla pro žalobce představovat citelný zásah do jeho majetkové sféry. Správní orgány tedy nebyly povinny osobní a majetkovou situaci žalobce zkoumat.
- [73] Žalobci byla pokuta stanovena při dolní hranici zákonného rozpětí (ve výši odpovídající 5 % z možných 1.000.000 Kč dle ustanovení § 16 odst. 4 písm. a) a b) zákona o cenách). Již z tohoto pohledu nelze uvažovat o tom, že by snad uložená pokuta byla nepřiměřená či likvidační, naopak dle soudu předmětná výše pokuty sledovala naplnění jejího sankčního i

preventivního účelu. Je třeba vyjít rovněž z toho, že sankce musí být zároveň pro pachatele odstrašující, aby jej odradila od případného budoucího páchaní závadné činnosti, tedy musí určitým způsobem její dopady pocítit. Pokutu ve výši 50.000 Kč uloženou podnikající fyzické osobě lze považovat za přiměřenou; její výše odpovídá danému porušení zákona i zákonnému rozpětí stanovenému v ustanovení § 16 odst. 4 zákona o cenách. Soud připomíná, že existují ekonomické nástroje, např. využití možnosti splátkového kalendáře, které je nepochybně způsobilé zmírnit zásah do majetkové sféry žalobce uložením sankce za předmětný správní delikt.

[74] Ze všech shora uvedených důvodů proto soud neshledal žalobu důvodnou a podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. žalobu zamítl.

[75] Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobce nebyl ve sporu úspěšný a žalovanému žádné náklady v řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 10. prosince 2020

JUDr. Ladislav Hejtmánek v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje: M. V.